

பஸ்சுக்குள் நான் ஏறி உட்காரவும், பஸ் புறப்படவும் சரியாக இருந்தது. நேரத்தகைக் கவனித்தனே. அதிகாலை ஐந்து மணி. மல்லகைக்குடிக் குச்சுச் சனெறடயையும் போது, பகல் பத்துமணி ஆகிவிடும்.

உள்ளத்திலே ஒரு படபடப்பு.

சனெற வாரம் ஊரிலிருந்து திரும்பும் போது, அப்பாவிடம் வழிக் குவழி சொல்லிவிட்டு வந்தனே.

“பெரியப்பா வீட்டு ஆளுங்ககிட்ட எந்தப் பிரச்சினையும் வணைம்பா.....”

வந்து ஒரு வாரந்தான் ஆகின்றது. அதற்குள் நேற்று மீண்டும் தகராறு. அதிகாலை மூன்று மணிக் கு பாலுமாமா போன பண்ணுகின்றார்.

நேற்றிரவு பதினொரு மணிபோல அப்பாவும், கிட்ட நாலாந்து பரேும், கையில் ஆளுக்கொரு வீச்சரிவாள் எடுத்துக்கொண்டு பெரியப்பா இடத்துக்குப் போக, அங்கே அவர்களின் கையிலும் வீச்சரிவாள்.....!

பெரியநங்கை ஏரிக் கரையில் விளையாடியிருக்கின்றார்கள்.

நல்லவேளை, உயிர்ச்சதேம் எதுவுமில்லை. படுகாயங்களுடன் மல்லகைக்குடி ஆஸ்பத்திரியில் அனவைரூமே அட்மிட்.

மல்லகைக்குடியிலுள்ள “பெரிய நங்கை ஏரி” எங்களது குடும்பச் சொத்து.

சுமார் நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்புவரை, எனது அப்பாவின் சந்ததியர்கள் நிலக்கிழார்களாக இருந்திருக்கின்றர்களாம்.

மல்லகைக்குடி கிராமத்தின் முக்கால்பங்கினுக்கு மலேபட்ட நிலங்கள் எங்களுக்கே சொந்தமாக இருந்தன.

வருடந்தோறும் மாரிகாலத்தில் ஏற்படுகின்ற அடமைழை காரணமாக மூல்கைக்குபி
கூளத்தில் ஏற்படுகின்ற வளெளப்பெருக்கால் மூதலில் பாதிக்கப்படுவது எங்கள்
வயல்களே.

இதனைத் தடுக்கவும், கதோடகாலத்துப் பாசனத் தேவைகள் கருதியும், சமுமார்
மூப்பது ஏக்கர் பரப்பளவில், என அப்பாவின் பாட்டியார் “பெரிய நங்கை” அவர்களின்
காலத்தில், உருவாக்கப்பட்டதுதான் இந்த “பெரியநங்கை ஏரி”.

அவரின் ஓரே மகன்தான் எனது தாதா.

என் தாதாவைக் குத்திரும்ணமாகி, என அப்பா பிறந்த பின்புதான் - தாதா பற்றிய ஒரு
உண்மை தெரியவந்தது.

பாட்டியைத் திரும்ணம் செய்யும் முன்னரே அவருக்கு வேறு ஒரு பெண்ணுடன்
தொடர்பு இருந்து, அந்தப் பெண்ணுக்கு இரண்டு வயதில் மகன் ஒருவன்
இருக்கின்றான் என்பதுதான் அது.

தன்கணவனை மீட்டுக்கொள்வதற்காக எந்த விலையையும் கொடுக்க முன்வந்தாள்
பாட்டி. கொடுக்கப்பட்ட விலை, மூல்கைக்குபி சொத்திலே சரிபாதி.

அவர்களின் விருப்பப்படி மறேகூப்பறத்து நிலத்தை அவர்களிடம் கொடுத்துவிட்டு,
கிழக்குப்பறத்தை நமக்கு எடுத்துக்கொண்டாள் பாட்டி.

ஆனாலும், மறேகூப்பற நிலத்தில்தான் பெரியநங்கை ஏரி இருக்கின்றது.

அதிலிருந்து, கிழக்குப்பற வயல்களுக்குத் தண்ணீர் எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்று,
அவர்களுடன் சட்டபிர்வ ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டார்கள்.

அதவேளை இரண்டு குடும்பங்களும் கிடையே புகைச்சலும், அவ்வப்போ
கொழுந்துவிட்டழும் கலகங்களும் சகஜமாகிவிட்டன.

குடும்பத்துக்குள் ஏற்பட்ட பகையை காலங்காலமாக வைத்துச் சாதிக்க எனக்கு
இஷ்டமில்லை. அதனால் நான், பெரியப்பாவைக் குரிய மதிப்பைக் கொடுக்க என்றுமே
தவறியதில்லை.

இதன்பொருட்டு, எனக்கும், என அப்பாவைக் குமிடையே, கருத்து வேறுபாடுகள்
அபிக்கி ஏற்படுவதுண்டு. பெரியப்பா குடும்பத்தாரும், எங்களும் குமிடையே
அவ்வப்போ ஏதாவது பிரச்சினைகள் வரும்..தீரம். அவர்களின் பகுதி மக்களாலோ,
அல்லது

எங்களின் பகுதி மக்களாலோ ஏற்படக்கூடிய பிரச்சினைகள் எதுவானாலும், கட்சியில்
அது எங்கள் இருகுடும்பத்தார் தலையில் தான் விழும்.

இந்த மூல்கைக்குபியை விட்டு எப்போது வெளியேறலாம் என்றிருந்த எனக்கு,

திரும்பு தியான சம்பளத்துடன் வளையிடுங்கள் கம்பனியொன்றில் வலேகைகிடைத்தது. இதில், அப்பாவாக்கு சிறிதும் இஷ்டமில்லை.

பெரிய பண்ணை வீட்டு .., வலேகைக்கு ஆட்கள் .., வயல் வளிகள் .., தோட்டங்கள் .., பெருத்த வறுமானம் .., எல்லாவற்றையும் ஆண்டு-அனுபவிக்க ஒரே வாரிசான நான்! இவற்றையெல்லாம் விட்டுவிட்டு, வளையிடுரில் போய் - வாடகைக்கு சிறிய ரம் ..,

கம்பனிக் கண்களில் சாப்பாட்டு .., குறிப்பிட்டளவு சம்பளத்தோடு அடக்கமான வாழ்க்கை .., கம்பனி சகாக்களின் ஜாலியான நட்பு .., என்பன எனக்கு எவ்வளவோ ஆறுதலைத் தந்தன.

சென்றவாரம் நான் எங்கள் ஊருக்குச் சென்றிருந்தபோது -

எங்கள் வீட்டுப் பசுக்களில் ஒன்று, மலேபூர்பகுதி எல்லா வலையெ மூறித்துக்கொண்டு, உள்ளே சென்று, பயிரை மயேந்துவிட்டது. பிடிக்க முயற்சித்தார்கள். ஆனால், அது பிடிபடாமல் வந்துவிட்டது. இதுதான் பிரச்சினையைக் காரணம்.

பசுவால் ஏற்பட்ட நஷ்டத்தைத் தருவதாக அப்பா ஒப்புக்கொண்டார்.

ஆனால், பெரியப்பா பகுதியிலிருந்து - நாம் வண்டிமென்றே பசுவை மயேவிட்டதாகவும், அதற்காக குலதெய்வம் கோவிலில் வைத்து பெரியப்பா காலில் விழுந்து அப்பா மன்னிப்புக் கேட்கவண்டிமென்றும் கோரியிருந்தார்கள்.

“இயல்பாக நடந்த தவறுக்கு ஏன் மன்னிப்புக் கேட்கவண்டிமென்றும்...?”

எங்களையே சார்ந்தவர்கள் அனைவரின் மனதிலும் ஒரே களேவிதான்.

பெரியப்பா பகுதியிலிருந்து வந்த கோரிக்கை தற்போது எச்சரிக்கையாக மாறியது.

அதனைத் தொடர்ந்து, பெரியநங்கை ஏரியிலிருந்து எமக்கு வருகின்ற

தண்ணீரையும் அடைத்துவிட்டார்கள்.

எங்கள் கீழ்ப்புறக் கொதித்தது. அப்பா சாமி ஆடத் தொடங்கிவிட்டார்.

சிறுவயதில் எனக்கு, அன்பு - பாசம் - சமாதானம் - என்றெல்லாம் சொல்லித்தந்த அப்பாவை நினைத்துப்பார்க்கின்றனே.

அப்பப்பா.....! சமீப நிலைகள் மனிதனை எப்படியெல்லாம் மாற்றுகின்றன.

வெகு சிரமப்பட்டு, அனைவரையும், சமாதானப்படுத்துகிக்கொண்டிருந்தனே.

“வன்முறையால் எதற்கும் தீர்வுகாண முடியாது....” என்பது எனது முடிவு.

அப்பா பயங்கரமாகக் கொதித்தார். கட்டி நின்றவர்களில் ஒருவர் தப்பிப் போட்டார்.

“ஓர் தடவையா.... ரெண்டு தடவையா.....! அந்தப் பயலுவ காலங் காலமா நமக்கெல்லாம் எம்புட்டு டாச்சர் பண்ணாங்க....! நாமளுந்தான் எம்புட்டுக்கு பொறுத்திட்டுப் போறது.... இது சரிபட்டு வராது..... அவங்களா நாங்களாண்ணு நேரிலபோய் போட்டுப்

பாத் திடவணைபியதுதான்.....”

உடனே நான் என்குரலை உயர்த்திப்பேசினேன்.

“இருங்க.... இருங்க..... நான் சொல்றதைக் கொஞ்சம் களேங்க....சட்டம்-அதை நடத்த அரசாங்கம் ஓண்ணு இருக்கு....அத நாம மறந்திடக்கூடாது....ஆரம்பகால பத்திரத்தின்படி, பெரியநங்கை ஏரில இருந்து, கீழிருக்கு தண்ணி பாச்சிறுதுக்கு உரிமை

இருக்கிண்ணுதானே சொல்லியிருக்கு.... அதை அவுங்க துத்துக்கிட்டிருக்காங்க.... நடவடிக் கை எடுத்து சட்டப்படியும், நியாயப்படியும் நமக்கு சாதகமாய்த்தான் தீர்ப்பு கிடைக்கும்....! அப்பிடியிருக்கிறப்போ நாமளும் பதிலுக்கு,பதில்

பண்ணிக்கிட்டிருந்தா.... அப்புறம்.... எல்லாமே தப்பாயிடும்.....”

“அப்பிடீன்னா.... என்னதான் பண்ணலாமண்ணு சொல்றிய...” ஒருவர் கேட்டார்.

எனக்கு ஆறுதலாக இருந்தது. நிம்மதியாக மிச்சு விட்டுக்கொண்டேன்.

“இந்தா பாருங்க..... முதல்ல இந்தப் பிரச்சினையைப் போலீசுக்குக் கொண்டுபோவோம்....! இப்ப வந்திருக்கிற எஸ்.ஐ ரொம்ப நல்ல மனிசனண்ணு சொல்ராங்க.... வர்ர பிரச்சினைகளை பெரிசுபண்ணாமே பச்சுவார்த்தை பண்ணியதே தீத்துவெச்சு

ரெண்டுபாரட்டியயும் சமாதானம் பண்ணிவெச்சு அனுப்பிடுராங்களாம்....”

பேசிமுடிப்பதற்குள் யாரோ குறுக்கிட்டார்கள். நக்கலாக வந்தது அவர் பச்சு.

“அதெப்பிடி.... கோட்டில ஜஜ்ஜு பண்ணவணைபிய வலையை எப்பிடி ஒரு எஸ்.ஐ”

இப்போது நான் குறுக்கிட்டேன்.

“போதும் நிறுத்துங்கய்யா.... சாதாரணமா தனிப்பட்ட மனுசங்க ரெண்டுபேர் – சண்டை போட்டாலே ஊடையில் பிந்து சமரசம் பண்ணிவெக்க மனசாச்சி இருக்கிற எந்த மனிசனும்மே முன் வருவாங்க.... அப்பிடியிருக்கிறப்போ வெட்டிக்கிட்டு சாகாம....

ஆஸ்பிட்டலுக்கும், கோர்ட்டுக்கும், வீட்டுக்குமா அலஞ்சு துட்டயைம், சொத்தயையும், டமையையும் காலிபண்ணாம நிம்மதியா ஜனங்க வாழணும்ணு ஒரு அதிகாரி நனைச்சா அது உங்களுக்கு நக்கலாயிருக்கும்....! அதே டயிம் ல துட்டயைலெல்லாம்

புடங்கிப்புட்டு.... இண்ணிக்கு வா.... நாளகைக்கு வா.....ண்ணு

இழுத்தடிச்சுக்கிட்டிருக்கிற அதிகாரினனா ரொம்ப குழுகுழண்ணு இருக்குமில்ல....”

யாரும் பசேவில்லை. என வார்த்தை வனெற்றது.

நினைத்ததுபோல, நியாயத்தை எடுத்துப்ப்பேசி சமாதானம் செய்து அனுப்பினார் எஸ்.ஐ

மற்றுநாள் கம்பெனிக்கு புறப்பட்டதுவிட்டனே. முகம் சூழிக்காமல் அமதியாக இருந்தார் அப்பா. நான்தான் பசேினனே.

“அப்பா..... நான் சொல்றதைக் களேப்பா....! சண்டை போடாறது தப்பு.... சமாதானமாய் இருக்கணும்னு எனக்கு சொல்லிச் சொல்லி வளத்ததே நீ தாம்பா.....! இப்போ, சண்டைக்கு நீ யே நிக் கிறது எனக்கு ரொம்ப கஷ்டமாயிருக்கப்பா.....! எந்தவொரு

பிரச்சினைன்னாலும், அதைத் தத்துவக்க சட்டம் இருக்கில்லியாப்பா.....”

அப்பாவின் அமதியைக்கண்ட நான் திருப்தியோடு புறப்பட்டனே.

இது நடந்து ஒருவாரந்தான் ஆகிறது. அதற்குள் எங்கள் குடும்பத்து, “கூழப்பக் கோவிலில்” மீண்டும் கொடியேறிவிட்டது.

நேற்று மதியம், பெரியப்பா நன்கு மது அருந்திவிட்டு, திருவிலவே வதைத்து, சூடு சொற்களால் அப்பாவைத் திட்டியிருக்கின்றார். அதுமட்டுமன்றி, மீண்டும் தண்ணீர் அடதைத்துவிட்டார்கள்.

இதன் பின்புதான், அங்கு வீச்சரிவாள்கலாச்சாரம் அரங்கேறியுள்ளது.

பஸ் மூல்கைக்குடியை நிரும்புகும்போது, பாலு மாமாவைக்கு போன் செய்தனே.

“மாமா.... பெரியகோயில் கடந்து, ஊருக்குள்ளை பஸ்சு எண்டர் ஆகிரிச்சு.....”

மற்றுமுனையில் அவரின் குரலில் படபடப்பு தெரிந்தது.

“இந்தப் பிரச்சினைக்காக ஆஸ்பிட்டலுக்கு போலீஸ் எஸ்.பி, தாசில்தாரும், பத்திரிகைகாரனும், பி.வி.காரனும், போட்டகாரனும் ஒரு பட்டாளமே வந்து இங்கோரி பண்ணுறாங்க.... இப்போ நீ வந்தனேனா தவேயில்லாம உன்னயையும் இதுக்குள்ள

இழுத்துப்போட்டு, கோரட்டுக்கும், வீட்டுக்கும் அலையை வுடர்வாங்க.... அதுக்காக நீ அபிக்கடில் வு போட்டுட்டு வர்ரதும், போறதுமாயிருந்தா அப்புறமா நீ பாக்கிற கம்பெனி வலை உருபட்டமாதிரிதான்....”

பாலுமாமா சொல்வது சரியென்பட்டது. அவரிடமே ஆலோசனை கேட்டனே.

“அப்பிடீன்னா, இப்போ நான் என்ன பண்ணணும்....?”

சிறிது யோசனையின் பின்பாலுமாமா பசேினார்.

“பரவாயில்லை.... அவங்க அதிகாலையிலயே வந்திட்டாங்க.... இன்னும் கொஞ்ச

நரேத்தில கிளம்பிடுவாங்க.... நீ ஒண்ணு பண்ணு....”

“சொல்லுங்க மாமா....”

“ஆஸ்பிட்டல் வாசல்ல இருக்கிற கணேட் ன்ல சாப்பிட்டிட்டு, அங்கயே வெயிட் பண்ணு..... உள்ளை உக்காந்துகிட்டே போலீ சூ ஜீ ப்பு, தாசில்தாரு காரு, பத்திரிகைக்காரனுவ,போட்டோக்காரனுவ மடோட்டார் சகைக்கிள் எல்லாத்தயும் கவனி அவங்க

எல்லாம் கிளம்பினதுக்கு அப்புறமா நீ உள்ளை வா....”

“ஓகே மாமா.... இப்ப அவங்க விசாரணை எந்த அளவில இருக்கிண்ணு தெரியுமா..?”

கடேட்டனே நான். பாலுமாமா மெதுவாகப் பசினார்.

“எங்க வக்கீ லும் வந்திருக்காரு.... நசா கதையைப் போட்டுப் பாத்தனே.... தாசில்தார்கிட்டே .வி காரனுவ பட்டி எடுத்துத்தாங்களாம்.... இதுக்கெல்லாம் என்னதான் தீர்வுன்னு கட்டாங்களாம்....”

“அப்புறம்..... தாசில்தாரு என்ன சொன்னாங்களாம்....?” நான் கடேட்டனே. பாலுமாமா தொடர்ந்து பசினார்.

“அதுக்கு தாசில்தாரு சொல்லியிருக்காரு, “இதுமாதிரி வெட்டு,குத்து இனி வராம இருக்கணும்னா, ரண்டு பகுதியையும் கப்பிட்டு, இந்த ஏரிக் காக இனிமலே எந்தவொரு பிரச்சினையும் பண்ணமாட்டோம்....” ணு ஒரு கண்டிசனைப் போட்டு,

ஒருவளே அதையாசச்சும் மீறினா.... அப்புறம் அது யாருக்குமே இல்லாமல் அரசுமையாகும்னு எழுதி வாங்கணும்னு பட்டி குடுத்து இருக்காராம்.... சொல்லப்போனா, மூபிவூ இப்பிடித்தான் அமையும்போல தோணுது.....”

“அப்பிடீ ன்னா..... பெரியநங்கை ஏரி நெலமதைதான் என்ன மாமா....?”

“அம்போதான்.... இந்த ஏரி காரணமாத்தானே நீங்க வெட்டிக், குத்திக்கிறீங்க..... புடங்கிட்டா பொத்திக்கிட்டு இருப்பிய இல்லியா.....!”

“இப்பிடி ஒரு ஏற்பாட்டோட நோக்கந்தான் என்ன மாமா.....?”

“இன்னுமா உனக்குப் புரியல்லலை.... வம்பு பண்ணினா யாருக்குமே இல்லாமல் போயிடும்ங்கிற பயம், எல்லார்கிட்டயும் இருக்காமலியா.... அப்பிடியிருக்கிறப்போ ஏதும் பிரச்சினை வந்தாலும், பெரிய அளவில போகாம இவங்களுக்குள்ளையே ஒரு

சமரசத்துக்கு வந்தே ஆகணுகிற கட்டாயம் உண்டாகுமெல்லியா.....”

புரிந்துகொண்ட திருப்தியுடன், பஸ்சை விட்டு இறங்கி கணேட்டினை நோக்கி நடந்தனே. நினதைதுப் பார்க்கும்போது, பொதுவான உண்மைகள் எனக்குள் பளிச்சிட்டன.

எந்தவொரு இனத்திலோ, அல்லது சமுதாயத்திலோ பிரிவினை, உயர்வு-தாழ்வு கடைபிடிக்கப்படும் சமூகநிலை நிலவுகின்ற வளையில், அந்த இனமோ, அல்லது சமுதாயமோ பிறிதொரு ஆதிக்க சக்தியால் நசுக்கப்படும் நிலை வராமையானால்,

நசுக்கப்படுகின்ற இனத்தில் அல்லது சமுதாயத்தில், பதேங்கள் மறந்து ஒற்றுமை தலதைக்கும். இது தவிர க்கமுடியாத உண்மை.

கணெட்டினில் சாப்பிட்டுவிட்டு கடை அலம்பும்போது, அதிகாரிகளின் வண்டிகள் அனதைதும் புறப்பட்டுச் செல்லத் தொடங்கியதைக் கவனித்தனே.

ஆஸ்பத்திரிக்கூள் சினென்று அப்பாவைப் பார்த்தபோது, அவரது கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தது. அவருக்கு வலப்புறமாக கட்டிலில் அமர்ந்துகொண்டனே.

என்கரங்கள் இரண்டையும் சேர்த்துப் பற்றினார் அப்பா. என்கண்களிலும் கண்ணீர்.

இத்தனை அன்போடு, அப்பா எனது கரங்களதைத் தொட்டு எத்தனை ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. கணப்பொழுதுக்கூள் நான் கழந்தையாகி, அப்பாவின் நெஞ்சிலே கும்புறப்படுத்துத் தங்கிய பசுமையான காட்சி, மனத்திலே தோன்றி என்னை உறையை வதைத்தது.

அப்பாவே பசினார்.

“என்னப்பா.... அப்பாமலே கோவமா....”

கனிவு தரிந்தது. கட்டுப்பாடு இல்லாமல் கண்ணீர் பெருகியது.

“அமதியையும், சமாதானத்தையும் சொல்லிக் குடுத்த அப்பாவா இண்ணிக்கூ சண்டகைக் கு போனாண்ணு யோசனை பண்ணுறியாப்பா..... நீ யாவது ஓங்காலத்தில அமதியா இருக்கணும்னு நனைசசித்தான் நான் சண்டகைக் குப் போனே....”

அப்பாவின் பசேசு எனக் குப் புரியவில்லை. நெற்றியைச் சூருக்கியபடி, களேவிக் குறியோடு பார்த்தனே. மீண்டும் அப்பாவே பசினார்.

“கும்பம்மா இருக்காப்பா..... நம்ப நாட்டில் புனிதமா நனைகக்கிற ராமாயணம், மகாபாரதத்தில்கட்ட அன்புக்கும், அமதிக்கும், புறமகைக்கும் மதிப்பு இல்லாம போனப்போர்தான் தீர்வுக் குடுத்திச்சு.... அதுக்காக என்னய ராமன்னோ இல்ல தர்மன்னோ

சொல்ல வரல்ல.... கலகம் புறந்ததுக்கு அப்புறமாத்தான் எத்தினையோ புரசினவைக்களுக்கூ தீர்வும், தளெவும் கடைசை்சிருக்கூ.....!

கோடு, கச்சேரினென்று அலகைச்சு.... காலத்தையும், காசையும் வீணடிச்சு.... வழக்குவாய்தால தீர்வுக் கடைகைக்கிறப்போ.... ஏரிமட்டும் தான் மிச்சமிருக்கூம்..... பயிர் பண்ண வயல் வரப்புண்ணு எதுவும் இருக்காது.... வழக்கூச்சலெவக்கிண்ணு

எல்லாம் வித்துச்

சுட்டுக் காலிபண்ணி முடிஞ்சிருக்கும்.... ஆனா, நதேத்துக் கலவரம் – இண்ணிக்கு தீர்வு.... வந்தா வாழ்வு.... போனா சாவா.... உன் மாமன் பாலு சொல்லியிருப்பானே.....”

சொல்லியபடி பாலுமாவைப் பார்த்தார். “ஆம்” என அவரும் தலையைசைத்தார்.

இப்போது நான் வாய் திறந்தனே.

“ஏம்பா.... சுட்டுப்புட்டிண்ணு தீர்வு கடைக்கணும்னு இப்பிடி வணைடாத வலையை எல்லாருமே கையில் எடுத்துக்கிட்டா முடிவா என்னப்பா.... இதுதான் வழிமுறையா....?”

அமதியாகப் புன்னகைத்தார் அப்பா.

“நீ மொதல்ல ஒண்ணைத் தெரிஞ்சுக்க.... எங்கப்பன் சூயநலத்தோட சிரிச்சுக்கிடே பண்ணின பாவத்த.... அவன்புள்ள நாணு, அழுதுகிட்டதுதான் கழுவணும்..... இது எனக்கு மட்டுமில்ல.... தன்னோட புள்ளை கூட்டிங்க வரங்காலத்தில நல்லாயிருக்கணும்னு

நனைக்கிற எந்தப் பயலுமே சூயநலத்தை தடுக்கி எறிஞ்சிடணும்.... அப்பிடி ஒரு நல்ல நனைப்பு எல்லாரு மனசிலயும் வரப்பதான் அவங்களோட புள்ளைகூட்டிக்கூம் தப்புதண்டா பண்ணாம இருக்கணும் கிற நனைப்பே வரும்.... இல்லையாண்ணே.....”

கடேட்டபடி பக்கத்துக் கட்பிலைப் பார்த்தார்.

அப்போதுதான் கவனித்தனே! அங்கே காயக் கட்டுக்களுடன் பெரியப்பா....!

கண்கள் நிறைந்த கண்ணீர் ருடன் என்னபைப் பார்த்தார்.

“நாங்கதான் படிக்காம இருந்து, முட்டாப் பயலுவளா வாழ்ந்திட்டோம்.... பபிச்ச நீங்களாச்சும் மனிசனா இருங்கப்பா.... உங்கப்பன் சொலறது மட்டுமில்லை.... அண்ணன், தம்பின்னு பொறந்திடுறதாலயோ, இல்லே, சிரிச்சுப் பசே உறவுகளைச்

சொல்லிக்கிறதாலயோ, உருப்படியா நடக்கப்போறது ஒண்ணுமே இல்லே..... அதை மனசாரப் பண்ணணும்.... அதுக்கு அப்புறமும், இப்பிடி நலையை இருக்கும்னா உனக்கு முன்னாடியே என்காதை அறுத்து வெச்சுப்புடறனே....பாரு....”

அதுவரை அங்கு அமதியாக நின்ற பாலுமாமா பெரியப்பாவின் அருகே வந்தார்.

“ஏன் மாப்பாள.... இம்புட்டு நரேமும் எம்புட்டுப் பெரிய உண்மையை எடுத்துச் சொல்லிக்கிட்டிருந்தே.... நாணும், நீ சொலறதைக் கடேட்டுப் பரிச்சுப்போய் நிக்கிறப்ப, கட்சேயில வதோளம் முரங்க மரத்தில ஏறின கதையா, அருவா கலாச்சாரத்த

விட்டுக்கூடக்காம, காதை அறுப்பனே....மக்கை அறுப்பனேனு எகிறிப்புட்டியே.....”

வலிகளை மறந்து, பெரியப்பாவும் அப்பாவும் சேர்ந்து சிரித்தார்கள். அதில் நாணும்

□□□□□□□□: □□□□□□□□!

Written by -ஸர் ராமர் விக்னஷேர் -

Thursday, 28 June 2018 10:59 - Last Updated Thursday, 28 June 2018 11:04

கலந் துகொண்டனேர்.

bairaabaarath@gmail.com